

Arrest

nr. 178 269 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.L. BROCORENS *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielaanspraak ongelofwaardig is. De commissaris-generaal steunt zich hiervoor o.a. op de vaststelling dat verzoeker (i) geen geldig Pakistaans bewijs van identiteit voorlegt, (ii) zijn opeenvolgende verklaringen verschillende tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden bevatten, (iii) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken belangrijke zaken met

betrekking tot de kern van zijn relaas onvermeld liet, en (iv) hij nog meer dan twee jaar wachtte vooraleer door te reizen naar Europa en asiel aan te vragen in een veilig derde land. Daarnaast wordt in de beslissing vastgesteld en geoordeeld dat de situatie in de Pakistaanse provincie Khyber-Pakhtunkwa actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt geen valabele elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken, vergoelijken en minimaliseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Verzoeker doet een van de vastgestelde contradicties op algemene wijze af als en wijt het aan 'een misverstand', doch hij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de talrijke vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden, noch biedt hij een (afdoende) verklaring of rechtvaardiging voor het op de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld laten van belangrijke informatie met betrekking tot de kern van zijn relaas. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van of betrekking hebben op zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde contradicties, ongerijmdheden en vaagheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu verzoeker naar informatie omtrent de corruptie bij/binnen de Pakistaanse politie, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier echter, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat voormeld artikel bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Noch uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier, noch uit de informatie door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegd - dewelke geen afbreuk doet aan, doch eerder in dezelfde lijn ligt als de informatie van de commissaris-generaal, zoals o.a. en inzonderheid omtrent de (doel)gerichte aard van het geweld- blijkt dat ofschoon de regio met enige regelmaat af te rekenen heeft met zelfmoordaanslagen en tal van andere gewelddadige en terreurincidenten en de toestand er weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de situatie in verzoekers regio van herkomst, met name de provincie Khyber-Pakhtunkwa, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk aangeduid waar de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waarop hij zich baseert te vinden is, zo blijkt uit de zinsnede in fine van de beslissing dat "de informatie waarop het cgvs zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map)". Verzoeker blijkt overigens zeer goed op de hoogte te zijn van die welbepaalde informatie nu hijzelf die informatie van het Commissariaat-generaal citeert, met name de COI Focus "Pakistan - Security situation" d.d. 18 april 2016, en er meermaals naar verwijst.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de situatie in het land/regio van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

1.3. *Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.*

1.4. *Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 september 2016, volhardt verzoekende partij in haar relaas en stelt zij dat zij thans een identiteitskaart uit Pakistan indient. Zij licht toe dat het een officieel duplicaat betreft van haar identiteitskaart. Verzoekende partij vervolgt dat zij slachtoffer is geworden van wraakacties van de familie omwille van een onterechte beschuldiging van moord op N.K.. Verzoekende partij beklaagt zich erover dat er in haar zaak geen enkel onderzoek is geweest en dat het besluit van het Commissariaat-generaal steunt op een subjectieve appreciatie. Zij voegt er aan toe dat er geen tegenstrijdigheden zijn in haar verklaringen en dat het Commissariaat-generaal geen vragen heeft gesteld en geen onderzoek heeft gepleegd met betrekking tot wraakacties in Pakistan. Wat betreft de veiligheidssituatie in haar plaats van herkomst stelt verzoekende partij dat het CGVS enkel steunt op een rapport van CEDOCA terwijl duidelijk is dat er sprake is van een open strijd in haar regio van herkomst, Khyber.

Het feit dat verzoekende partij ter terechtzitting een officieel duplicaat van haar ID-kaart toont en een kopie van dit document neerlegt dat haar Pakistaanse nationaliteit zou aantonen, doet geen afbreuk aan de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent haar asielrelaas.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat er geen tegenstrijdigheden zijn in haar verklaringen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Verzoeker doet een van de vastgestelde contradicties op algemene wijze af als en wijt het aan ‘een misverstand’, doch hij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de talrijke vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden, noch biedt hij een (afdoende) verklaring of rechtvaardiging voor het op de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld laten van belangrijke informatie met betrekking tot de kern van zijn relaas. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielpcedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van of betrekking hebben op zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde contradicties, ongerijmdheden en vaagheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.”* Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

Verzoekende partij haalt aan dat zij zich beklaagt dat er in haar zaak geen enkel onderzoek is geweest. In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene en allerminste ernstige wijze voorhoudt, wordt er *in casu* door de commissaris-generaal, zo blijkt uit de bestreden beslissing, wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar de door verzoekende partij in het kader van haar onderhavige asielaanvraag afgelegde verklaringen en neergelegde documenten. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt echter de verschillende vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande op grond waarvan wordt besloten dat haar relaas niet aannemelijk of geloofwaardig is. Ze beperkt zich namelijk tot algemene kritiek, doch werpt geen ander licht op de concrete motieven uit de bestreden beslissing.

In de mate dat verzoekende partij poneert dat het besluit van het Commissariaat-generaal steunt op een subjectieve appreciatie, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij of zij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoekende partij. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekende partij haar verklaringen.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat het Commissariaat-generaal geen vragen heeft gesteld en geen onderzoek heeft gepleegd met betrekking tot wraakacties in Pakistan, merkt de Raad op dat het aan de commissaris-generaal toekomt, en niet aan verzoekende partij, om de inhoud en de krijtlijnen van het onderzoek uiteen te zetten en dat gelet op de bewijslast die in beginsel op verzoekende partij rust, het aan verzoekende partij zelf toekwam om, zeker in het geval zij dit een belangrijk element acht, zelf spontaan hieromtrent verklaringen af te leggen en het belang ervan toe te lichten.

Verzoekende partij weerlegt met haar betoog dat wat betreft de veiligheidssituatie in haar plaats van herkomst het CGVS enkel steunt op een rapport van CEDOCA terwijl duidelijk is dat er sprake is van een open strijd in haar regio van herkomst, Khyber, de grond dienaangaande in de beschikking niet. Zo wordt in de beschikking het volgende vastgesteld: *“Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat voormeld artikel bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Noch uit de informatie van het Commissariaat-generaal vevat in het administratief dossier, noch uit de informatie door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegd - dewelke geen afbreuk doet aan, doch eerder in dezelfde lijn ligt als de informatie van de commissaris-generaal, zoals o.a. en inzonderheid omtrent de (doel)gerichte aard van het geweld- blijkt dat ofschoon de regio met enige regelmaat af te rekenen heeft met zelfmoordaanslagen en tal van andere gewelddadige en terreurincidenten en de toestand er weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de situatie in verzoekers regio van herkomst, met name de provincie Khyber-Pakhtunkwa, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van*

willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk aangeduid waar de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waarop hij zich baseert te vinden is, zo blijkt uit de zinsnede in fine van de beslissing dat “de informatie waarop het cgvs zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map)”. Verzoeker blijkt overigens zeer goed op de hoogte te zijn van die welbepaalde informatie nu hijzelf die informatie van het Commissariaat-generaal citeert, met name de COI Focus “Pakistan - Security situation” d.d. 18 april 2016, en er meermaals naar verwijst.”

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in en herhalen van haar asielrelaas, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 30 september 2016 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS